

mærksom paa dette Forhold og skriver, at da han ringede til sine sædvanlige Grossistforbindelser, blev der overalt svaret, at man beklagede o. s. v., og han slutter med at skrive: Der var kort sagt taget Affære.

Saa fik vedkommende sine Varer udenbys fra, men da det i Længden blev for dyrt for ham — det blev naturligvis dyrere, end naar han kunde købe dem hos de stedlige Grossister, men han var jo Bypatriot og vilde selvfølgelig gerne støtte de stedlige Grossister, kan jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hendriksens Oplysning —, syntes han dog, han maatte prøve paa, om denne Blokade nu ogsaa skulde fortsættes. Han henvendte sig da til Borgmesteren i Randers By, en Grosserer Otto Kragh, men ogsaa dér var lukket, Borgmesteren fandt ikke Anledning til at handle med vedkommende; selv den Randers-Borgmester mente altsaa, at man dog kunde købe for billigt. Borgmesteren svarer i Bladet i den Kampagne, som vedkommende rejser, intet positivt udover dette, at han vel selv bestemmer, med hvem han vil handle. En lang Tid kneb det ligeledes for vedkommende Købmand at faa Petroleum til Forhandling, og endelig langt om længe lykkedes det ham; men paa hvilke Vilkaar? Han maatte underskrive en Leveringsaftale, i hvilken der under Salgsbetingelserne bl. a. stod: Aftale angaaende Detailpriser maa respekteres af Køberen. Han maatte endvidere underskrive en Erklæring om, at han herved forpligtede sig til til enhver Tid at overholde og ikke undersælge den Salgspris paa Petroleum og Benzin, som ansættes af Handelsforeningen og Oliekompaniet; i Overtrædelsestilfælde forpligtede han sig til i ethvert Tilfælde at betale en Bøde paa 100 Kr. til Randers Handelsforenings Hjelpekasse. Se, det synes jeg jo nok giver et lidt andet Billede. Vedkommende slutter sin Aviskampagne med at meddele, at han har haft en Samtale med en Randers-Grossist, ved hvilken Samtale der var Vidner til Stede, og hvori Grossisten har udtalt til vedkommende, at Grunden til, at han ikke kunde levere ham Varer, var en Overenskomst mellem Handelsforeningen og Kolonialgrossererne i Randers. Endvidere mener vedkommende at kunne bevise, at en Købmand i Randers, der købte et Parti Mel hos en af de omtalte Grosserere, maatte forpligte sig til ikke at videresælge dette til ham.

Dette synes jeg giver et smukt lille Bevis for, hvor langt vi er i Henseende til den saa højt lovpriste frie Konkurrence, og jeg maa mene, at der er al god Grund til, at vi faar en Lov paa dette

Omraade. Thi det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har sagt, at naar det drejer sig om Arbejdernes Lønninger, maa de pænt forhandle sig til Rette med Køberen af deres Arbejdskraft, og de maa undertiden, naar det f. Eks. er i en daarlig Arbejdsperiode, gaa ind paa at levere denne Arbejdskraft under det, som faktisk er nødvendigt for dem til Livets Ophold. Der er en Væsenforskel paa det, at Arbejderne slutter sig sammen i Organisationer for at værne om deres Mindstepris og under Forhandling bliver enige med dem, der skal købe deres „Varer“, og saa paa det, at Folk, der kan træde sammen i en Stue, med hinanden bliver enige om, hvilken Pris de vil diktere Køberen. Der er her en Væsenforskel, og derfor tror jeg, at store Dele af Landets Befolkning kræver, at Samfundet ogsaa paa dette Omraade lader sin Røst høre, og gør det kraftigt og positivt.

Nu har det ærede Medlem Hr. Rode jo udtalt sig, og jeg skal ikke nægte, at den Maade, hvorpaa han tog Spørgsmaalet, forekom mig lidt underlig. Jeg kan naturligvis ikke have det ringeste imod, at det ærede Medlem Hr. Rode var imod Lovforslaget og sagligt begrundede hvorfor; men jeg synes, at den Tone, hvori han talte, og den Maade, hvorpaa han til stor Munterhed og Opbyggelse for Oppositionen stod her og ligefrem gjorde Forsøg paa at latterliggøre baade Regeringen og Lovforslaget — det være sagt for min egen Regning —, burde det ærede Medlem Hr. Rode afholde sig fra. Det forbavser mig derimod slet ikke, efter at jeg har læst de Taler, som det ærede Medlem har holdt i den senere Tid, og ogsaa har set citeret visse Artikler, som bl. a. er skrevet i „Tilskueren“, hvori han for at sige det paa „Dansk“ søger at gøre Regeringen til Grin — ganske vist paa en morsom Maade. Det nytter ikke at nægte det, for saadan er det jo. Og paa hvilket Grundlag? Paa det samme Grundlag, som det skete her forleden Dag, paa det ganske fejlagtige Grundlag, at vi her i dette høje Folketing skulde være ved at drukne i Lovforslag. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Rode lige ud: Hvormed begrundes det ærede Medlem den Paastand, at vi i denne Samling er ved at drukne i Lovforslag og Papirer i dette høje Ting, hvilken Begrundelse, hvilken Motivering kan det ærede Medlem give for denne Paastand?

Erhvervsministeren (Stærning): Det ærede Medlem Hr. Grathwohl gjorde før